

tragtning; kun har man troet at burde i Almindelighed paaapege Samme.

Sjøndt vi, i Genhold til det oven Bemærkede, ikke finde Anledning til at gaae ind paa det foreliggende Lovudkastets Enkeltbeder, saa kunne vi dog ikke undlade at gjøre en Bemærkning angaaende den store Uklarhed i det Begreb om „Troessamfund, som have af Staten anerkjendte Præster“, om „anerkjendte Troessamfund“, hvortil Udkastets Bestemmelser knytte sig. At § 1 stiller Folketirken fra hine Troessamfund, § 2 og de følgende Paragraffer derimod indbefatte den under disse, er en mindre vigtig Omstændighed, især da denne Uregelmæssighed let kunde afhjælpes ved en liden Forandring i Affatningen. Men væsentligt er det, at det hele Begreb, i sit Forhold til de gjældende Love, ikke er stiftet til at betegne hvad det skal. Der er her i Riget ikke andre Præster ved fremmede Troessamfund, der i streng Forstand kunne kaldes anerkjendte, end de ved de reformeerte Menigheder ansatte, der efter Privilegierne 15de Mai 1747 § 19 maae aflægge Troesskabsed til Kongen, og Præsten ved den jødiske Menighed, der ifølge Anordningen 23de Marts 1814 § 10 og 11 (sef. Pl. 14de Octbr. 1828), ligesom de dem tilforordnede Katecheter ifølge Resol. 11te Decbr. 1816 (Circul. 11te Januar 1817) udnævnes af Allerhöfstdamme. De katholske Præster, navnlig i Kjøbenhavn, have hidtil ikke faaet nogen saadan Anerkjendelse, sjøndt der efter den Forandring, der er foregaaet i deres Forhold til den østerrigiske Regjering, dertil kunde være Anledning. Endnu mindre har den græske eller den høie biskoppelige Kirke af den danske Stat anerkjendte Præster her i Landet, hvorimod de Præster, der maatte være ansatte ved de russiske og engelske Legationer, hvis Virksomhed er indskrænket til vedkommende Gesandtskabspersonale (6—1—5), ere at ansee som Fremmede. Anvendt paa selve de fra Landsreligionen afvigende Kirker er der neppe nogen, som har en utvivlsom Berettigelse til at kaldes „anerkjendt“. End ikke den reformeerte Religion har hidtil havt Hjemmel til nogen offentlig Udøvelse uden paa de særlig dertil hjemlede Steder, og kunde saaledes blot siges at være tolereret. Men i intet Tilfælde kan

den græske Kirke siges at have været videre anerkjendt her i Landet; men, da vistnok de ved det russiske Gesandtskab ansatte Præster ville være villige til at vie Personer af hiin Kirke, om de end ei hørte til Gesandtskabspersonalet, vilde de Grunde, hvorved Udkastets § 1 er fremkaldt, dog der være uanvendelige. Ved Grundlovens § 81 kan ikke noget Troessamfund umiddelbart have erhvervet den Egenkab af anerkjendt, naar det ikke forhen var et saadant; men den Anerkjendelse, der, efter § 82, skal stille disse Troessamfund fra de øvrige, maa enten hidledes fra den forud gjældende Retstilstand eller fra en Act, som siden skulde foregaae, men som ei endnu har fundet Sted.

Endnu staaer tilbage, at vi yttre os om den Trang, der, efter Grundlovens Udgivelse, skal være opstaaet til nye Lovbestemmelser for blandede Ugteffaber. Forsaavidt maae vi bemærke, at, ligesom Grundlovens § 84 i det Hele ikke kan antages at have villet tillægge Alle, uden Hensyn til deres Troesbekjendelse, Deelagtighed i de Rettigheder, som netop staae i Forbindelse med en særegen Troesbekjendelse, saaledes er det og i § 80 og § 83 tydelig erkjendt, at der behøves særlige Love, for at give de i den nye Forsainingslov erkjendte almindelige Grundfættninger den Virkning, som de bør have paa de forskellige Religionsfamfunds Stilling imod hinanden. Om Trangen til slige Forholds Ordning var større end den virkelig er, saa er det dog langt vigtigere, at denne Orden bliver stemmende med Folkets sande Lary i religiøs og borgerlig Henseende, end at den hurtigt iværksættes, og, hvis det forholder sig, som vi oven have søgt at vise, at Sagen ikke er saaledes forberedt, som det til en saadan hensigtsmæssig Ordning var uomgængelig fornødent, saa vilde det deraf være en nødvendig Følge, at det dermed maa beroe, indtil den behørigt er bleven forberedt.

Indtil videre vil Regjeringen kunne afgjøre de enkelte Tilfælde der kræve en Undtagelse fra de hidtil gjældende Love ved særegne Bevillinger. Forsaavidt den maatte savne den fornødne Myndighed til at give de foresaldende Bevillinger, vilde en ny Lov derom kunne gi-